

BERLIN'DE OFSAYT

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

BERLİN'DE OFSAYT

Christian Antonini

Özgün adı: Fuorigioco a Berlino

ISBN: 978-605-188-804-0

Metin © Christian Antonini, 2016

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Book on a Tree Limited aracılığı ile alınmış olup
Beyaz Balina Yayınlarına aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Ceylan Özçapkin

Son okuma: Arzu Alan Savıcı

Grafik tasarım: Erbil Kargı

Baskı ve Cilt: Deniz Matbaa Mücellit, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yayınevi Sertifika No: 49238

BERLİN'DE OFSAYT

Christian Antonini

Çeviren: Ceylan Özçapkın

Kırlangıçlarla konuşan Sofia'ya:
Dünyanda asla duvarlar olmasın.

Uçmayı öğrenecek olan Simona'ya:
Seyirciye bakma, sahaya bak. Ve oyna.

*Oraya sakın ıkın. Yukarı bakmayın.
Trib nlere asla bakmayın;
oyun burada, aŐağıda oynanıyor.*

Oswaldo Soriano'nun *Obdulio Varela* kitabından

İÇİNDEKİLER

1. Bölüm	SON YAZ.....	9
2. Bölüm	KIZIL BARONLAR.....	23
3. Bölüm	10 NUMARA.....	37
4. Bölüm	AMERİKALI JO	51
5. Bölüm	PENALTILAR.....	65
6. Bölüm	TAKIM OYUNU	79
7. Bölüm	TİYATRODA BİR AKŞAM	93
8. Bölüm	FİNAL GÜNÜ	105
9. Bölüm	ÖMÜRLÜK BİR MÜCADELE	119
10. Bölüm	YAĞMURDA GÖZYAŞLARI	131
11. Bölüm	13 AĞUSTOS 1961	139
12. Bölüm	KANUNLAR VE KAÇAKLAR	153
13. Bölüm	KESİLMİŞ ANILAR.....	161
14. Bölüm	TOP VE BETON	173
15. Bölüm	KARANLIĞA YOLCULUK.....	193
16. Bölüm	DOĞU BERLİN GECESİ	209
17. Bölüm	KAÇIŞ	221
18. Bölüm	GECE BULUTLARI	233
Son Söz	10 EKİM 1989	247
Teşekkür	EN GÜZEL GOL.....	253

1. Bölüm

SON YAZ

Bulutlar, beyaz puflardan oluşan görkemli kuleleri andırıyordu. Bulutların, gökyüzünün maviliğiyle aydınlanan beyazlığı, masallarda bahsedilen kar beyazı gibiydi; uzak bir deniz kadar yoğun ve parlaktı. Tembelce hareket eden bu buhar kütlelerinin içinde bir kalenin surlarını görmek çok kolaydı: Şöyle bir göz gezdirmek yeterliydi. Yumuşak bir kıvrım bir anda bir atın boynuna, sıçrayan bir aslana, bir kalkana ya da bir surata dönüşürdü.

O pazartesi günü, bu manzaranın büyüğü bir yanı vardı.

Ve hepsi onun içindi.

Adı Leonard Tiberius Wolke idi ama herkes ona Leo derdi.

Yere uzanmış, bir elini başının arkasına koyup bacak bacak üstüne atmıştı. Dışlerinin arasında bir kalem vardı ve gözleri gökyüzüyle doluydu. Bu onun en sevdiği oyundu ve keyfini çıkarıyordu. Bir bulut seçiyor, bakışlarını ona dikey ve şeklin bir görüntüyü, bir ayrıntıyı ortaya çıkarmasını bekliyordu. Kâh bir burun kâh kalkık bir kol, bir savaş gemisinin pruvası, bir korsan şapkası, bir at arabası, bir kedi...

Bulutlardan şekil çıkarmakta iyiydi, her zaman öyle olmuştu. Ve Yuva, etrafta kimse yokken bu iş için mükemmel bir yerdi.

Aslında Yuva, pek çok şey için ideal bir yerdi. Bu yüzden onların Yuva'sıydı ya zaten.

Burayı keşfeden ve tüm gruba gösteren Martin'di. Onları o tavan arasına ilk götürdüğünde okul yeni bitmişti. Tempelhof Havalimanının yakınında, virane bir binanın yedinci katında bulunan özel bir yerdi. Ön kapıdaki tabelada *TEHLİKELİ*, yazıyordu, *YIKILACAK*.

Gruptaki çocuklar her hafta, Yuva'da yapılsa mükemmel olacak yeni bir aktivite ya da meşgale bulurlardı: Amerikalı Jo'nun haydutlarından kaçmak, Martin'in biriktirdiği dergileri daha sonra rahatça okumak için saklamak, Felix'in babasının aldığı bir kutu tatlıyı mideye indirmek, Leo'nun bir türlü bitiremediği Arado bombardıman uçağı maketini bitirmek ya da turnuva maçları hakkında konuşmak, golleri ve zaferleri anmak gibi. Çünkü Leo ve arkadaşları bir arkadaş grubundan daha fazlasıydı, onlar sınıf arkadaşıydı ve bir takım kurmuşlardı: Kindheim Meydanı turnuvasında oynayan Neukölln Devlet Okulu takımı. Öyle inanılmaz bir yaz geçiriyorlardı ki! Berlin, umut ve heyecan dolu, büyülü bir dönemden geçiyordu. Kulüpler, sinemalar, eğlence parkları açılıyordu! Her gün yeni ve inanılmaz bir şey oluyordu. Bu eşsiz bir maceraydı ve bunun bir parçası olmak harikaydı.

Leo bulutlardan oluşan bir kaleyi inceliyordu. Bu şekil ya-

vaşça çözölüp önce bir palmiye ormanına, sonra da kanatlarını açmış bir kuzguna dönüştüğünde Leo'nun nefesi kesildi. Sonunda kuzgun da ince parmaklı kollara benzeyen uzun iplere dönüşerek kayboldu.

Leo kalemi dudaklarından alıp çevreyi dinledi. Bina eski ve gürültülüydü. Mutlaka bir yerlerde fareler de vardı. Leo, kapalı kapının ardında bir ayak sesi duyar gibi oldu.

Derken ses tamamen kesildi.

Leo kalemini cebine koydu ve yeni bir pozisyon bulmak için yerde kıpırdandı. Tekrar bulutları izlemeye koyuldu.

İşte... Bu bir motosikletti! Yıkılmış gibi görünen bir duvardan ya da belki de alevlerden oluşan bir setin üzerinden geçiyordu: Ön tekerlek yukarı kalkmıştı, kocaman farı ileri doğru bakıyordu... Muhteşemdi! Leo gülümseyerek bu ateş topunun üzerinde kimin oturduğunu öğrenmeye hazırlandı. Olağanüstü bir şekil olacağından emindi.

Tam o sırada Yuva'nın kapısı aniden açıldı.

“Eller yukarı!”

Leo yerinden sıçradı, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. Sesi tanıdı.

“Beni asla canlı yakalayamazsın, leş kargası!” diye karşılık verdi, sahte bir meydan okumayla.

Kottbusser Damm sinemasında, Amerikan gangster filmleri izleyerek geçirilen onca saat sayesinde iyi rol yapabiliyordu. Martin'in en sevdiği oyunlardan biriydi bu.

“Bunu sen istedin!” diye bağıran da Martin’di. Siyah çerçevesi gözlüklerinin ardında parlak gözleri olan kısa boylu, sıska bir çocuktur. Yumruklarını sıktı, ellerini arka arkaya koyarak bir makineli tüfek tutuyormuş gibi yaptı. “Ölü ya da diri, benim için fark etmez! Tat-TAT-TAT-TAT-TAAA!”

“Aaaah!”

Leo kendini tekrar yere attı ve arkadaşının çıkardığı makineli tüfek sesleri kesilene kadar titredi.

Sahte ölü hemen ardından, “Sesini duymuştum Martin,” dedi. “Seni kandırabilirdim.”

“Çok yanıyorsun Wolke. Etrafın sarıldı!”

Kapıdan grubun diğer iki üyesi girdi: Yüzünde çarpık bir gülümseme olan, elleri ceplerinde Franz ve kapıyı kapatmak için bekleyen Felix. Felix iriydi, Kindheim Meydanı’nda oynayanlar arasındaki en iri çocuktur. Kapıyı iten eli, o yaz hep olduğu gibi yine yağ içindeydi. Hengist’in tamirhanesinde çalışıyordu. Küçük motosiklet ve bisiklet tamirinde ustaydı.

“Selam Leo,” dedi Felix. Diğer elinde tuttuğu sandviçten bir ısırık aldı.

Felix yemek yemeye bayılırdı. Leo bu kez tercihinin çavdar ekmeği, peynir ve salatalıktan yana olduğunu gördü.

Felix ile Martin tavan penceresinin altına oturdular. Martin pantolonunun cebinden Analog’un son sayısını çıkardı. Derginin kapağında insan yüzlü bir böcek resmi vardı. Martin hemen okumaya daldı. Martin İngilizce okuyabiliyordu. Tutkunu

olduğu dergilerdeki inanılmaz hikâyeleri arkadaşlarına anlatırdı. Leo da oturdu ama Franz'ı izlemeye devam etti. Grubun onaylanmış lideri, gazete kupürlerini ve şampiyonların fotoğraflarını astıkları kupa duvarına doğru gitmişti. Fotoğraflardan biri yere düşmüştü. Leo, onun fotoğrafı alıp gülümsediğini gördü. Fotoğrafı ona gösterdi: Leo'nun en sevdiği oyuncu, tıpkı Leo gibi forvet olan Uwe Seeler'in fotoğrafıydı.

“Eee?” diye sordu Leo. “Herhangi bir haber var mı?”

Franz cevap vermedi ve elindeki fotoğrafı bir bant parçasıyla, onun kahramanı olan efsanevi Patron Helmut Rahn'ın fotoğrafının yanına astı. O da Franz gibi sağ kanat oyuncusuydu.

“Konuşacak mısınız, konuşmayacak mısınız?”

“Hey, Leo, gergin misin?” dedi Martin onu dürterek. Dergi-yi kapatıp çatının altındaki, benzer dergilerden oluşan yığının ona en yakın tarafına bıraktı.

“Tabii ki! Geç kaldığınızı da düşünürsek... Maçlara sizin gideceğiniz konusunda anlaşmıştık! Baban seni çalıştırmadı, değil mi?”

“Merak etme, babası ondan bıktı,” diye araya girdi Felix, dolu ağzıyla gülümseyerek. “Martin o kadar kötü çalışıyor ki Bay Ritter onu kurmalı bir maymunla takas etmeyi düşünüyor, hani şu iki demir zili birbirine vuranlardan, anladınız mı?” Elinde yarısı yenmiş bir sandviç değil de çanlar varmış gibi küçük maymunun hareketlerini Çin! Çin! Çin! diye ses

ıkararak taklit etti. “Aynı miktarda para kazandırırđı ama en azından daha güzel görünürdü!”

“Hey, bir daha söyle bakalım!” diye tersledi Martin, her zaman en ufak bir Şey yüzünden parlamaya hazırđı.

Leo güldü.

Bu ağız dalaşı arkadaşları arasında olağan bir Őeydi. Sadece Franz’ın kaşları garip bir Őekilde çatıktı. Grubun en cılızı ve en irisi sözden eyleme geçip yerde kavga ediyormuş gibi yaparken Leo ayağı kalkıp kaptanın yanına gitti.

“Her Şey yolunda mı?”

Arkadaşı başını iki yana salladı. Franz, Leo’dan daha uzun boyluydu, hatta daha iriydi. Sevecen bir yüzü ve zekâ dolu gözleri vardı. Leo, onun bir Şey söylemek üzere olduğunu gördü ama ikisinin de sözü kesildi.

“7 Ekim kazandı,” dedi Felix, sandviinin son lokmasını yerken. Yerdeydi, boşuna debelenen Martin’in resmen üzerinde oturuyordu. Yemeyi bırakmadan mücadeleyi kazanmıştı. “Eğer yarın kazanırsak en istemediklerimizle eŐleŐeceėiz.”

Ayağı kalktı, koca ellerini iş tulumuna sildi.

“Bunu bekliyordum,” dedi Leo. “ok iyiler.”

“Spree ŐimŐekleri’nden Willi Schumann, 7 Ekim kalecisinin çok uzun boylu, dev gibi bir Şey olduunu söyledi. Kuzeni yle duymuş,” diye ekledi Felix. “Aynı anda kaleye gelen iki Őutu bile savuŐturabiliyormuş!”

“Bence bu biraz uydurma,” diye karşılık verdi Franz.

“Ve 7 Ekim kaptanı, Herbert Mann. Atılan on golün altısını o attı. Düşünebiliyor musunuz?” diye sordu Martin.

Pantolonundaki tozu silkeleyip gözlük camlarını temizledi. Felix’le edilen kavga çoktan unutulmuştu.

“Onları gördünüz mü?” diye sordu Leo.

“Çok iyiler. Her gün antrenman yaptıklarını biliyorum,” dedi Franz. Yuva’nın ortasına doğru ilerledi ve bağdaş kurarak oturdu. “Okuldayken teneffüslerde bahçede oynarlardı. Ama şimdi... Nasıl yaptıklarını anlamıyorum, sürekli oynuyorlar. Yine de top hep meydanda duruyor.”

“Doğru, biz de gördük,” dedi Martin. “Değil mi, Leo? Babam da görmüş, büfeyi kapatırken. Topun her zaman sahanın ortasında kaldığını söylüyor. Kurallar böyle.”

“Kurallar böyle,” diye onayladı Leo.

“Başka bir sahaları olmalı,” dedi Felix. “Kaybedersek belki orayı bize ödünç verebilirler, ne dersiniz? Önceliği onlara vermemiz gerektiğine göre...”

“Kaybetmeyeceğiz!” dedi Martin öfkeyle. “Ve sen de geçen seferkinden daha iyi kurtarış yapmaya çalışacaksın, anlaşıldı mı?”

“O zaman sen de pasları yakalamaya çalış.”

“Çocuklar...” diyerek araya girdi Franz.

“Biz kime karşı oynuyoruz? Dünkü maçı kim kazandı?” diye sordu Leo, diğerleri gibi oturarak.

Ama kimse onu dinlemiyor gibiydi.

“İyi de benim paslarım gayet iyi,” diye diretti Felix. “Belki de sen gözlüklerini maç esnasında değil, sahaya girmeden önce temizlemelisin.”

“Sadece bir kez yaptım! Sadece bir kez yaptım ve bir daha yapmayacağımı sana söyledim!”

“Çocuklar!”

Hepsi Franz’a döndü.

Grup lideri büyük bir karton kâğıdı açarak döşeme tahtalarının üzerine seriyordu.

Leo ne olduğunu anladı: Bu, Kindheim Meydanı sahasının kimin kontrolüne geçeceğini belirlemek için düzenledikleri turnuva maçlarının şemasıydı. Bu fikir elbette Franz’dan çıkmıştı. Hep maç yaptıkları Kindheim Meydanı, Neukölln ve Treptow’un kesiştiği Berlin Bölgesi’nden gelen çocuk ve gençlerin ilgi odağıydı. Çok geniş bir alandı ve ilk halka açık çocuk parkları da yapılmaya başlanmıştı: Tüneller, kaydıraklar, salıncaklar vardı. Metro istasyonuna yakındı, bu yüzden Doğu Bölgesi’nden çok sayıda aile ve öğrenci buraya geliyordu. Kısacası, içinde barındırdığı küçük saha tartışma ve sürtüşmelerin kaynağı olmuştu. Hatta ara sıra kavga bile çıkıyordu.

Genellikle çok fazla çocuk aynı anda maç yapmak istiyordu ve takım oluşturmak her zaman kolay olmuyordu. Kıskançlıklar, tartışmalar, öncelikler ve oyun sırası gelen oyuncular hiçbir zaman yönetilmesi kolay şeyler değildi.

Bu yüzden Franz bir turnuva düzenlenmesini önerdi: Saha-

da dört oyuncu olacak, hareketli kalecilerle on sayılıık maçlar yapılacaktır. Kazanan takım sahanın kontrolünü elde edecek, her zaman “evinde” oynayacak ve bu nedenle her zaman oyun önceliğine sahip olacaktır. Bu fikir herkesin hoşuna gitmişti.

Hepsi Franz tarafından yazılan ve tüm takımların kaptanları tarafından onaylanan turnuva kurallarında, yani Kindheim Meydanı Kanunlarında belirtilmişti.

Gelelim sahaya... Çocukların okuldan aldıkları beyaz tebeşirle dörtte üçü çizilmiş bir dikdörtgendi. Onlarca, yüzlerce defa yeniden çizilmiş düzensiz çizgiler biraz soluktu. Ortada bir yuvarlak, alanlar için iki kare vardı. Sadece bir taç çizgisi muntazam, net, mükemmeldi. Saha, Berlin’i bölen boya çizgisinin üzerinde duruyordu.

Çünkü Kindheim Meydanı tam olarak Batı ve Doğu Berlin arasındaki sınırdıydı.

Leo arkadaşlarının yanına giderek turnuva programını inceledi. Siyah işaretler turları ve eşleşmeleri gösteriyordu. Franz’ın güzel el yazısıyla yazılmış takım isimlerini okudu. Başlangıçtaki on altı takımdan geriye sadece dört tanesi kalmıştı.

Franz gözlerinin üzerine düşen bir tutam bukleyi yüzünden uzaklaştırdı ve parmağını yarı final bölümlerinden birine koydu.

“Biz Kızıl Baronlar’la eşleşiyoruz.”

“Züppelere bak,” dedi Martin. “Adları Metro Takımı, Kızıl Baronlar değil.”

“Kendilerine böyle denilmesini istiyorlarmış,” dedi Franz omuz silkerek.

“Ama kaydolurken verdikleri isim bu değildi!”

“Çünkü o zaman henüz bir isim seçmemişlerdi, koca kafa!” dedi Felix.

“İsimleri önemli değil,” diyerek araya girdi Leo. “Önemli olan nasıl oynadıkları. Ve çok iyi oynuyorlar. Özellikle de Hasso ikizleri. Beni asıl endişelendiren onlar. Çok iyiler!”

“Onlar ikiz!” dedi Martin. Bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “İkizler hakkında ne derler bilirsiniz, değil mi?”

Herkes sessiz kalmaya devam ederken Martin başını yana eğdi. Sıska vücudu ve iri gözleriyle garip bir yırtıcı kuşu andırıyordu.

“Birbirlerinin zihnini okuyabilirler!” dedi sonunda.

“Saçmalamayalım,” dedi Leo.

“Doğru söylüyorum! Bunu Tuhaf Hikâyeler dergisinde okumuştum. Orada da ikizler vardı ve...”

Felix, “Peki ya 7 Ekim takımı?” diyerek araya girdi. “Onların rakibi kim?”

Franz bakışlarını şemaya indirdi.

“Dün Demir ve Çiçek kazandı.”

“Ha?” dedi diğer üçü hep bir ağızdan.

“Demir ve Çiçek,” diye tekrarladı kaptan. “Alexandra ve Paul Keller’ın takımı. Eskiden adları Demir ve Ateş’ti ama değiştirmişler. Bana dün söylediler.”

“Ne aptalca bir isim,” dedi Martin kıkırdayarak. “Kesin Alexandra kardeşine zorla koydurtmuştur.”

“Evet, o zaman kendisi de aptal,” dedi Felix. “Hatta Karl ve diğeri daha da aptal. Neydi adı? Martin’den bile ufak ama daha az sakar olan?”

“Willi,” dedi Leo.

“Onlar oynamıyor,” dedi Franz. “Ne Sep ne de Karl. Onların yerine Alexandra’nın iki kız arkadaşı oynuyor.”

“Ne?” dedi Martin ayaklanarak. “Üç kız mı? 7 Ekim takımı, üç kızın oynadığı bir takıma karşı mı oynayacak?”

Felix elini alnına götürdü.

Leo inanamayarak başını salladı. “Ne demek, onlar oynamıyor? Nereye gittiler?”

“Batı’ya kaçtıklarını duydum. Aileleri kaçmış ve doğal olarak onlar da gitmişler.”

Leo sessiz kaldı. *Kaçtılar*, diye tekrarladı kendi kendine. Bu düşüncenin tadını pek beğenmemiş gibi dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

“Batı’ya geçtiler ve oynamıyorlar mı? Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu.

“Belki de hepsi Marienberg’deki mülteci kampındadır,” diye tahmin yürüttü Franz.

“Bunun nasıl mümkün olduğunu gerçekten anlayamıyorum. Neden oynamıyorlar ki?”

“Çünkü oynayamazlar Leo,” diye yanıtladı Franz. “Bir aile